

EMKO

KNIHA

ENOLA
HOLMES

TANEČNÍ

První krůčky
k tanci

ROZHOVOR

profesorka
Krčková

RECENZE

A Plague Tale:
Requiem

NAŠI

UKRAJINŠTÍ
SPOLUŽÁCI

ÚVODNÍK

Vážení čtenáři časopisu eMko,

vítám vás v novém vydání našeho školního časopisu eMko, zároveň bych vám za celou redaktorskou radu chtěla popřát mnoho úspěchů a spokojenosti v kalendářním roce 2023. Toto číslo je pro mě osobně opravdu významné, jedná se totiž o poslední číslo pod mou šéfredaktorskou taktovkou. Se školním časopisem jsem si zažila své, například jsem se o jeho existenci i přes důkladnou analýzu webových stránek dozvěděla až po fyzickém příchodu do školy. Vzpomínám na bývalé šéfredaktory, Terezu Foltýnovou, Matyáše Waldera a především Kláru Vinklářkovou, která mi v mém prvním roce na této pozici vytrvale pomáhala. Časopis jsem vedla během koronavirové pandemie, což byl sice oříšek, jelikož jsme se nemohli setkávat osobně, ale nakonec se z nás stal snad jediný aktivní kroužek v tomto těžkém období. Školní časopis si také zažil své, co se týče grafiky, její kvalita se neuvěřitelně zvýšila. Jedná se o důležitý aspekt časopisu, který určitě působí na první pohled na své čtenáře. Za skvělou spolupráci bych ráda poděkovala Jakubu Honovi, který se stal letos hlavním grafikem a srší z něj nadšení pro věc. Mezi další velké pilíře úspěchu patří profesionální tisk několika našich čísel, tato nepatrná změna z naší školní tiskoviny udělala opravdový kus umění. Jsem moc vděčná za všechny stálé i nově příchozí žurnalisty, díky vám má náš časopis tak vysokou úroveň a můžu mu s klidem předpovědět zářnou budoucnost.

Pojďme si teď shrnout, co nás v tomto čísle čeká. Začneme vánoční tematikou, kterou máme stále živě v paměti. Žurnalisté byli u rozsvícení vánočního stromečku ve vestibulu školy, hledali nejhezčí vánoční třídu. Před začátkem nového roku jsme také provázeli uchazeče na dni otevřených dveří nebo se konaly stužkovací večírky maturitních tříd. Přinášíme reportáž z tanečních, z populární Zoo soutěže či zprávu o autorském čtení a studentském pobytu ve Štrasburku. Mezi zajímavé části tohoto čísla bezpochyby patří rozhovor s našimi ukrajinskými spolužáky, dále rozhovor s paní profesorkou Krčkovou, se studentem Jakubem Vaňkem a s několika profesory ohledně jejich postojů k rekonstrukci dvora a parkování v okolí školy.

Ani v tomto čísle neopomíjíme naše stálé a věrné rubriky. Vrací se k nám pravidelná recenze počítačové hry, sportovní zpravodajství, tentokrát dokonce dvojitá recenze na knížku, výlet po České republice a samozřejmě pokračování napínavého detektivního příběhu. Také se nám jistě formuje nová rubrika, a to se zaměřením na městskou hromadnou dopravu Ostravy.

Na závěr bych ráda poděkovala vám, čtenářům, za vaši neskonale podporu školního časopisu, díky níž máme opravdu velikou motivaci v této volnočasové aktivitě pokračovat. Nové šéfredaktorce eMka, Aničce Přečkové, přeji vytrvalost v práci a mnoho šťastných chvil s žurnalisty, které jsem také měla to štěstí zažít.

Šéfredaktorka

Valentýna Kovšanová 4.A

OBSAH

Rozhovor s ukrajinskými spolužáky

Anna Kološová, 1.A 3

Hledá se nejhezčí vánoční třída

Anna Přečková, 2.A 6

Zase hrdí

Prokop Konicar, SPTA 8

A Plague tale: Requiem

Jan Urbančík, OKTB 11

Není úniku

Emma Dančíková, KVA 15

Adventní jízdy a rozloučení s „zrychlovači“

Oliver Turecký, PB 16

Studijní cesta do Štrasburku

Valentýna Kovšanová, 4.A 17

Který z nás jde z kola ven Kapitola 3

Štěpánka Nyklová, TB
Václav Šindelář, TB 19

Výlet do Bludova

Václav Šindelář, TB 22

Enola Holmesová

Dora Kaletová, PB 24

První krůčky k tanci

Anna Přečková, 2.A 25

Rozhovor s paní profesorkou Krčkovou

Klára Strejčková, KVA 27

Ohlédnutí za rozsvícením vánočního stroměčku

Anna Walderová, PB 29

Stužkovací večírek

Valentýna Kovšanová, 4.A 31

Dvůr, rekonstrukce a ...parkování

Anna Kološová, 1.A 33

Rozhovor s úspěšným plavcem z tercie

Štěpánka Nyklová, TB 36

ZOO

Olívie Martináková, PB 38

Den otevřených dveří

Štěpánka Nyklová, TB 39

Autorské čtení Veroniky Valíkové

Adam Školoudík, OKTB 41

ROZHOVOR

s ukrajinskými spolužáky

Kvůli aktuální situaci na Ukrajině se rozhodli u nás v České republice studovat tři studenti. Letos jsou na této škole stejně jako já prvním rokem, ale jejich studium je jiné v tom, že každodenně používají pro ně úplně cizí jazyk a jelikož už jsme se za tu dobu stihli spřátelit, chtěla jsem s nimi udělat rozhovor. Takže se seznámte s Arynou, Darynou a Volodymyrem.

Jaké pro vás bylo neplánovaně ze dne na den začít nový jazyk, kterým musíte mluvit každodenně? Docházíte na nějaké kurzy? Co vám pomáhá učit se česky? Pocitujete již na sobě nějaký pokrok?

Volodymyr: Poprvé když jsem slyšel češtinu, bylo pro mě těžké rozumět, protože slova byla stejná jako u nás na Ukrajině, ale znamenaly úplně něco jiného. S učením češtiny mi moc pomáhají kurzy zde na škole a také dvakrát týdně navštěvuji pravopisný kroužek. Velký pokrok už na sobě určitě cítím, protože teď můžu mluvit rychleji, ale můj největší problém je vyslovit písmenko ř, třeba vždy když čtu, tak se vždy zastavím, abych ho dobře vyslovil.

Daryna: Když jsem zde přijela, nerozuměla jsem vůbec ničemu, ale teď mi nedělá vůbec problém rozumět. Na kurzy z češtiny docházím a také navštěvuji dva-

krát týdně pravopisný kroužek zde ve škole. Pokrok na sobě vidím, rozhodně lépe mluvím a také rozumím.

Aryna: Mám pět kurzů, tři z toho jsou ve škole. Je to pro mě velice těžké, protože čeština je slovanský jazyk, stejně jako náš. Ve škole všemu rozumím, nejtěžší je pro mě, když musím mluvit já, protože mám pořád jazykovou bariéru. První mi čeština připomínala finštinu a zněla velmi těžce, všude jsem mluvila anglicky, ale myslím si, že už se určitě zlepšuji.

Mezi českým a ukrajinským školským systémem je mnoho rozdílů, jaké jsou pro vás ty nejvýraznější? Které hodnotíte kladně a

kteřé naopak záporně?

Volodymyr: Pro mě je rozdíl v tom, že tady se chodí na střední školu čtyři roky a u nás pouze dva, protože nějaké učivo, které tady berete, jsme už brali na základní škole. Přijde mi, že je lepší chodit na střední školu čtyři roky a tématu porozumět lépe.

Daryna: Největší změna je pro mě hodnocení, protože máme nejlepší známku dvanáctku a nejhorší jedničku. Je to pro mě lepší v tom, že máme širší možnosti hodnocení, ale zase tady se mi více líbí střední škola, protože se určitá témata probírají déle.

Aryna: Máme na Ukrajině horší učitele, tady mi přijdou podporující a snaží se mi porozumět. Největší rozdíl vidím v matematice, u nás je o dost těžší a také u nás máme školu jedenáct let a tady cho-

díte devět let na základní školu a čtyři na střední. Obecně na škole a ve třídě mi přijdou příjemnější lidé, ale škola na Ukrajině mi moc chybí. Měla jsem tam spoustu přátel a úplně jiný program. Osnovy předmětů u nás úplně jiné, u nás jsou o mnoho přísnější.

Co se vám na této škole líbí nejvíc, je zde nějaká mimoškolní aktivita, kterou děláte, nebo vás zaujala? Co říkáte na nové spolužáky a kolektiv ve třídě?

Volodymyr: Tady na škole se mi líbí úplně všechno, ale žádnou mimoškolní aktivitu zatím nedělám. Nejvíce mě ve škole baví matematika, chemie, fyzika a tělocvik, protože mi jdou, jinak kolektiv ve třídě je super.

Daryna: První jsem se bála, že si nenajdu kamarády, protože ostatní kamarádky to tak měly, ale mám tady spoustu kamarádů. Do žádných kroužků zatím nechodím, ale nejvíce mě ve škole baví matematika a fyzika, protože tam nejlépe rozumím.

Aryna: Nemám kroužky, docházím jedině na kurzy. Celá třída se mi líbí a doufám, že já jim taky. Je možné, že si dělají legraci z mé češtiny,

ale to je lepší, než aby mě litovali. Nejvíc se mi líbí obecně výuka, i když je v češtině, tak mě moc baví.

Dělá vám problém rozumět například během testu nebo výkladu? Přijdou vám v tomto ohledu učitelé vstřícní?

Volodymyr: Rozumět textu není pro mě těžké, výkladu taky rozumím, ale nejtěžší je pro mě, když musím mluvit sám. Učitelé mi pomáhají, vždycky když něco nevím, tak se můžu zeptat a pomohou mi.

Daryna: Nejtěžší je pro mě, když musím mluvit já. Učitelé mi hodně pomáhají tím, že posílají informace na Teams a také se můžu kdykoliv na cokoli zeptat.

Aryna: Učitelé občas mluví rychle, takže občas nerozumím ale výklad je většinou v pořádku. Testovým zadáním většinou rozumím. Kdykoliv, když během hodiny něčemu nerozumím, můžu se doptat o přestávce. Učitelé mi pomáhají a já jsem za to moc vděčná.

A co říkáte na Českou republiku? Navštívili jste

DARYNA

některé z našich velkých měst, případně, které místo v ČR byste chtěli navštívit?

Volodymyr: Chtěl bych se podívat do Brna na Světelnou fontánu ve tvaru opony a také samozřejmě do Prahy. Po Česku jsem sice ještě necestoval, ale v Ostravě se mi moc líbí.

Daryna: Moc jsem chtěla vidět Prahu, ale ještě jsem se tam nedostala. V Česku jsem zatím navštívila Muzeum Beskyd ve Frýdku Místku, ale už teď se mi tu moc líbí.

Aryna: Byla jsem v Praze a moc se mi tam líbilo, navštívila jsem ji v červenci, ale bylo tam hrozné horko. Česko bych chtěla procestovat celé, ale chtěla bych se nejvíc podívat do Českého ráje. Lidé tady vypadají mile i jídlo mi moc chutná, teda až na knedlíky, kte-

rým jsem ještě nepřišla na chuť.

Jaké pro vás bylo poprvé slavit svátky vánoční v Česku? Máte nějaká předsevzetí do roku 2023, která byste chtěli splnit?

Volodymyr: Popravdě to pro mě bylo zajímavé, chtěl jsem se moc dozvědět o tradicích, které máte v Česku. Na Vánoce jsem byl doma s rodinou a na Nový rok jsem se byl podívat v centru na ohňostroj. Jinak v novém roce bych se chtěl naučit lépe česky a také se víc věnovat cvičení.

Daryna: Nový rok jsem slavila s kamarády z Ukrajiny, kteří k nám přijeli z Brna. Vánoce teprve budeme slavit šestého ledna, protože jsme si chtěli zachovat naši ukrajinskou tradici. Moje největší předsevzetí do nového roku je naučit se lépe česky.

Aryna: Moje mamka chtěla slavit Vánoce 24. jako u vás, na Ukrajině slavíme 7. ledna, ale pro rodinu je to lepší před novým rokem. Na Ukrajině jsme slavili ve větším počtu, ale zde jsem byla jen já, mamka a tatka. Vánoce jsou mé oblíbené svátky, takže se mi určitě líbily. Chtěla bych se opravdu naučit lépe česky, je těžké mluvit k lidem, když neví, co po nich chci a pak se cítím sama. Chtěla jsem si zkusit zajít i zacvičit, i přes to, že nejsem velký fanoušek sportu.

HLEDÁ SE NEJHEZČÍ VÁNOČNÍ TŘÍDA!

Rok se s rokem sešel a na naší škole se opět konala již tradiční soutěž o nejkrásněji vyzdobenou vánoční třídu, která byla za odměnu pohoštěna tím nejvánočnějším pokrmem. Pizzou.

Začneme od úplného začátku. Poměrně jednoduchý úkol, kterým bylo svolat o velké přestávce vánoční tým, komplikoval jeden drobný detail. Tím byl pan profesor Dragon zaseklý v tramvaji v Mariánských Horách.

Když se náš tým, kde jsem působila pouze jako „paparazzi“, sešel, oznámila se hodnotící kritéria. Těmi byl celkový dojem ze třídy, originalita a zpracování. Do bodového hodnocení se nepočítají písně či cukroví, ale to je samozřejmě vítáno.

Třetí patro už bylo rozmanitější. Starší nováčci z 1.A si dali s vyzdobením třídy opravdu práci, vyzdvihla bych jejich nádherně vyzdobené dveře.

2.A, tedy má třída, způsobovala světelným řetězem epileptický záchvat.

Žáci sexty B navodili vánoční atmosféru adventním věnečkem, to ovšem na nasbírání bodů nestačilo.

Sexta A, letošní vítězná třída, hned při vstupu hlásala vánoční atmosféru. Nejvíce zaujal papírový stánek s vánočním punčem v životní velikosti. Hrdě nám bylo oznámeno, že studenti pracovali až do 6 večer. Zaslouženě si proto vybojovali 34 bodů z 40.

V druhém patře nás zklamala kvinta B, kde nás žádné vánoční překvapení nečekalo. Sekundě B bych doporučila více větrat. Zjevně se někdo drží pravidla smrádeček, ale teplíčko. Živý stromeček nádherně provoněl kvintu A. Tento nápad s živým stromečkem sdílelo zřejmě více tříd. O zvláštní cenu se mohla pokusit třída kvarta A.

Sexta A

Cena by mohla být udělena té třídě, která dostane jako svou kmenovou třídu fyzikální posluchárnu a vyzdobí si ji. Na druhém místě se umístila tercie A, kde ze stropu spolu s nebem vloček visely santovské sáně. Zejména tímto si vybojovala 31 bodů z 40.

Naši vánoční přehlídku tříd jsme zakončili v prvním patře. Kvarta B nás přivítala vločkami z vaty na oknech. Mezi slabší průměr byla zařazena třída prima A, do průměru zase tercie B. Již jsem zmínila, že živý strom se objevil ve více třídách. Další takovou byla i sekunda A, která také krásně voněla právě po onom stromečku. A přicházíme do třídy, která se umístila na třetím místě. Touto třídou je prima B. Celou třídu provoněl pomeranč smíchaný s vůní dalšího živého stromečku. Žáci pro nás měli připravené jak vystoupení, tak úplatky ve formě domácího cukroví. Bohužel se ani jeden z těchto vtipných a chutných bonusů do hodnocení nepočítal. Prima B skončila v těsném závěsu za tercií A s 30 body z 40.

Chtěla bych jménem celé hodnotící komise poděkovat všem, kteří věnovali svůj čas a úsilí přípravě vánoční třídy. Děkujeme.

Tercie A

Prima B

— ZASE — HRDÍ

„Výborný výkon české hokejové reprezentace do 20 let! Stříbrná medaile je velký úspěch našeho juniorského hokeje a našim hokejistům blahopřeji,“ tweetoval šestého ledna o půl čtvrté ráno premiér Petr Fiala. Nesmírný úspěch, po nesmírně dlouhé době, ale vyplatilo se počkat. Pro českou juniorku je to první medaile po 18 letech a vůbec premiérové stříbro. Jen málokdo v mém okolí se na duel o zlato s Kanadou díval, nepřinutili se vstát půl hodinu po půlnoci. Profesor tělocviku mého bratra, a taky náš soused, viděl v našem paneláku při finále jediné rozsvícené světlo. To naše...

Ale nedostatek spánku stál za to, vždyť jsme hráli finále po úmorných 22 letech! Ještě jsem nezažil, aby hráli Češi vyrovnanou partii v semifinále, a už vůbec ne v boji o zlato. Navíc byl náš hokej na MS v Halifaxu „koukatelný,“ a to skutečně každý zápas. Ano, na papíře to nebyla žádná sláva, pouze 2 draftovaní hráči v prvním kole draftu NHL. Stejně na tom byli Finové, ale Švédsko jich mělo 6, Američané sedm a Kanadané dokonce 9. Ani nemluvím o nejlepším hráči turnaje, Kanadanu Connoru Bedardovi, jenž v 17 letech, ještě jako nedraftovaný, zapsal proti každému týmu

alespoň 2 body, jen na nás se zastavil. Ve dvou duelech vstřelil brankáři Suchánkovi jen jeden gól. Nakonec byl ale šťastnější.

Ve finálovém klání neskrýval radost, že porazil obránce Stanislava Svozila, svého spoluhráče a kamaráda z Reginy, týmu elitní juniorky WHL. „Kdyby vyhrál on, nikdy by o tom nepřestal mluvit. Nechtěl jsem, aby se přede mnou mohl vychloubat,“ smál se Bedard. „Je to nezapomenutelný turnaj, získali jsme medaili... Tohle je pro mě nejvíc,“ svěřoval se pak právě kapitán stříbrného mužstva Stanislav Svozil.

Šéfredaktor kanadského časopisu The Hockey News / Ryan Kennedy po turnaji napsal: „Tohle byla bezpochyby ta nejlepší česká dvacítká, kterou jsem kdy viděl jako novinář.“ Vždyť taky Češi neprohráli jediný zápas v základní hrací době, měli celkové skóre 37:11 a přestříleli všechny, tedy až na Kanadu. Ta týmovost byla neuvěřitelná, nikdo nehrál na své statistiky, góly dával téměř každý. Ne, že bychom postrádali silné individuality. Třeba David Jiříček byl vyhlášen nejlepším obráncem turnaje. Společně s Tomášem Suchánkem (kterého si na draftu dokonce nikdo nevybral) a Jiřím Kulichem byli navíc zařazeni do All Star týmu, tedy nejlepší šestici hráčů. Docela úspěch, ne?

A ač se to možná nezdá, medaile na juniorském šampionátu je v jistém smyslu cennější, než ta dospělá. Na turnaj mladíků se totiž sjede skutečně to nejkvalitnější, co dané ročníky nabízí. Na druhou stranu klasické mistrovství světa je obráno o asi čtvrtinu všech hráčů NHL, kteří v termínu dohrávají play-off. O to víc je tohle stříbro sladší.

Druhé místo na světovém pódiu je po dvou „bramborách“ z nedávné doby navíc dalším náznakem, že česká mládež už má to absolutně nejhorší za sebou. Tím je myšlena druhá polovina nultých let, kdy přišlo několik ponižujících ran - sestup osmnáctky z elitní skupiny, historický výprask dvacítky (1:10 od Švédska) nebo dva drafty v řadě s pouhými třemi vybranými hokejisty. Mládežnický hokej má však stále velké rezervy, do očí bije třeba fakt, že drtivá většina stříbrných reprezentantů odešla z domova a raději se rozvíjí v zahraničí. Hokejové velmoci to tak nemají.

Tak nebo tak, tento hokej byl opravdu luxusní. Kouč Rulík popsal, kdy si poprvé uvědomil, že mu pod rukama zraje takhle výjimečný tým. Bylo to na Štědrý den na vánočním večírku, který hráči připravili. Trenéry bavili tak, že jim smíchem tekly slzy. „Je to rituál. Noví kluci si můžou připravit pěvecká vystoupení. Na to se nabalovala sranda dál a dál. Hlášky byly super. Nejlip zpívá Matouš Menšík. Byl výbornej,“ smál se obránce Ticháček.

Atmosféra v týmu se pozitivně obtiskla na ledě, po opravdu dlouhé době byla zase slyšet česká hymna v důležitých zápasech, finále nevyšlo, ale tohle stříbro je zlaté...

A PLAGUE TALE:

Requiem

- Platforma: PC, PlayStation 5 (recenzovaná verze), Xbox Series X|S, Nintendo Switch (cloud)
- Datum vydání: 18. 10. 2022
- Vývojář: Asobo Studio
- Vydavatel: Focus Entertainment
- Žánr: Akční adventura

Hra A Plague Tale: Innocence byla při svém vydání v květnu 2019 tak trochu zjevením. Šlo o titul od francouzského studia Asobo, které sice mělo na poli vývoje dost zkušeností, ale s Plague Tale se jim povedlo něco poměrně nevídaného. Vytvořili skvělou akční adventuru, jež v některých ohledech dokáže konkurovat AAA hrám. Emotivní příběh sledující sourozence Amicie a Huga zkrátka uhranul hráče po celém světě, a proto není divu, jaké nadšení vypuklo při oznámení druhého dílu s podtitulem Requiem. Už od začátku bylo jasné, že Asobo tentokrát míří výš a skutečně chtějí vytvořit plnohodnotný AAA zážitek. Zda

se jim to povedlo, se dozvíte v této recenzi.

Ambicióznější po všech směrech

A Plague Tale: Requiem se odehrává přibližně půl roku po událostech prvního dílu. Amicia s Hugem alespoň chvíli mohli žít poklidný život, jenže Hugův stav se začíná zhoršovat a bezradný je už i samotný Řád. Malému chlapci z rodiny De Rune se však začne zjevovat sen, kde je na jakémsi ostrově, jehož zázračná voda ho vyléčí. Je právě tohle ten způsob, jak se Maculy nadobro zbavit?

Requiem už od prvních momentů skutečně působí jako mnohem ambicióznější počin než Innocence. Ze všeho nejdřív vás nejspíš zaujme grafická stránka, která je na naprosto špičkové úrovni. Jistě, ani jednička nevypadala vůbec špatně, ale stále šlo poznat, že

se jedná o AA titul, zatímco Requiem se může bez problémů srovnávat i s těmi nejlepšími. Skvělé detaily, propracované modely postav, výborné nasvícení a odlesky či práce s kamerou v cutscénách, to všechno si ušlo velký kus cesty od Innocence. Ale už tady bohužel narážíme na první negativum. Všechny tyto úžasné věci si totiž vyžádaly svou daň.

Řeč je o optimalizaci, která byla v době mého hraní vyloženě příšerná. Jde o čistě current-gen titul a po vizuální stránce je to poznat, ale také bych doufal, že to bude na konzolích znamenat plynulý běh. Bohužel tomu tak úplně není. Hra nenabízí žádné grafické režimy, přestože na výběr vlastně máte. V základu Requiem cílí na 30 FPS, ale pokud si v systému zapnete režim 120 Hz, poběží hra až na 40 snímků za sekundu. Při mém hraní byl často problém i s tím, aby

A PLAGUE TALE REQUIEM

si hra udržela alespoň těch 30 FPS, a padala i k „nižším dvacítkám“, ale jisté vylepšení přinesl následný patch. Optimalizace se každopádně nepovedla úplně podle představ a opravdu jsem zde postrádal možnost 60 FPS režimu.

Kryší tsunami

Co se týče hratelnosti, základ se od Innocence neliší, ale je tu spousta novinek. Amicia má ve výbavě kromě praku také kuši, přibyly nové alchymistické výrobky či nože na nejnutnější obranu při souboji zblízka. Stejně jako v Innocence máte volnost v tom, jak úrovněmi procházet. Proti lidským nepřátelům můžete použít zbraně, nějaké alchymistické vymoženosti či se zkrátka zkusit proplížit. Schopnosti Amicie, které s tím souvisí, se pak dají vylepšovat, ale je to vyřešeno trochu netradičně. Nové perky se získávají samy tím, jak hru hraje. Pokud tedy upřednostňujete kradný postup, budete získávat nové schopnosti týkající se stealthu, přístupy se ale samozřejmě dají kombinovat, a ne vždy se dá přímému střetu vyhnout.

Kromě toho však nechybí ani vylepšování vybavení, které už samozřejmě ovlivnit můžete. Velmi jsem uvítal rozhodnutí oddělit alchymii a právě vybavení, jež se v Requiem vylepšuje pomocí nástrojů a šrotu, zatímco přísady využijete výhradně na různé alchymistické směsi. Tím byl naprosto eliminován tak trochu otravný prvek příliš omezeného inventáře z prvního dílu. Requiem vás tak dokáže odměnit za to, když skutečně jednotlivé lokace prozkoumáváte, ale zároveň vám nijak nebrání v tom, abyste šli pouze po hlavní cestičce.

Tam se proti vám samozřejmě nepostaví jenom lidé, ale také krysy. Spousta krys. Vývojáři už před vydáním řekli, že díky novým konzolím mohli dostat do hry násobně víc krys najednou a je to opravdu znát. Hordy krys jsou vyloženě děsivé a budou vás po cestě neustále obtěžovat. Jejich umělá inteligence je navíc o něco lepší, a to samé by se dalo říct i o lidech, kteří si dle mého rychleji všimnou, když se někde plížíte. Bohužel to samé se

už nedá říct o AI vašich partáků. Ti se ne vždy drží u vás a mnohdy jsou třeba v jasném dohledu strážných, byť hra to ignoruje. Není to ale chyba v pravém slova smyslu protože něco takového vyřešit je poměrně složité. Přestože tak tento aspekt trochu ubírá na uvěřitelnosti, je to lepší než zbytečně způsobit frustrující momenty.

Strastiplná cesta

Zdaleka nejdůležitější součástí hry je však příběh, o tom není pochyb už od prvních momentů. Cesta za potenciálním lékem je plná překážek, smutku, ale také veselých chvil. Amicia a Hugo navíc potkají hned několik nových postav, které, alespoň po nějakou dobu, tvoří doprovod a vy se seznámíte s jejich životními příběhy. Nic to samozřejmě nemění na tom, že je to právě Hugo a Amicie, na které se Requiem soustředí nejvíc, a hra zde dodá přesně to, co jste čekali. Velmi tomu pomáhají především výborné herecké výkony od Charlotte McBurney jako Amicie a Logana Hannana, který propůjčil hlas Hugovi. Zmínit musím rozhod-

A PLAGUE TALE REQUIEM

ně také výborně zahraného Lucase v podání Kita Conнора. Dialogy jsou velmi dobře napsané a tomu všemu napomáhá i skvěle zvládnutá mimika v obličejích, kterou bohužel trochu sráží již zmíněný framerate, jenž trpí i v cutscénách. Určitě vás však potěší alespoň fakt, že se ve hře nachází české titulky a jde o povedený překlad, takže si hru díky tomu může užít prakticky každý.

Zpátky ale k sourozenecké dvojici, jejíž vzájemné pouto je opravdu silné, přestože během cesty zažijí spoustu napjatých momentů a samozřejmě se nevyhnou nějakým těm rozepřím. Vývoj postav i vztahů je zde každopádně, stejně jako v Innocence, vykreslen velmi věrohodně. Při průchodu hrou se budete cítit jako na horské dráze, smutné momenty střídají světlé chvílky a hra tyhle přechody umí skvěle vykreslit. Jednou si užíváte

krásný slunečný den a o pár sekund později už se musíte bránit krysám.

Requiem má podle mě velmi silný start, a přestože prostřední část někomu může přijít trochu pomalejší, plně to vynahradí našlapaná poslední třetina. Rád bych každopádně upozornil, že jde o velmi temnou a místy až brutální záležitost. Už jednička byla taková a bylo vidět, že vývojáři se nebojí zabíjet důležité postavy, ale Requiem opět zašel ještě o něco dál. Hra často řeší také morální témata, hlavně otázku zabíjení lidí. Tady musím ještě jednou vyzdvihnout výkon Charlotte McBurney, protože monology (ale i dialogy) Amicie ohledně pochybování nad svým vlastním konáním jsou fantastické.

Hra má silných emotivních momentů opravdu hodně a všechny doprovází naprosto famózní soundtrack od Oliviera Deriviera, který prakticky překonal sám sebe. Skvělou hudbu mělo už Innocence, ale tady to francouzský skladatel posunul na novou úroveň. Jednotlivé

melodie jsou relativně jednoduché, takže i dobře zapamatovatelné, a hned je při nich jasné, jestli se zrovna blíží nebezpečí, nebo bude chvíli klid. V tom vám napoví i intenzita hudby. Jednoduše si zde vývojáři se zvukem opravdu pohráli, a to se týká i audio designu, jenž nijak nezaostává za mnou tak vychvalovaným soundtrackem.

Na dosah těch nejlepších

Nutno říct, že Requiem je na svůj žánr poměrně dlouhá hra, zabere vám přibližně 18 hodin. Šel jsem do ní s obavami, zda nepůjde o podobný případ jako The Last of Us Part II, které mi přišlo velmi natahované. Tady to ve výsledku problém nebyl. Vývojáři totiž skvěle střídají temné prostředí s něčím veselejším, představují nové herní mechaniky a nebojí se ani takových, které využijete jenom v jedné úrovni. Relativně jednotvárná hratelnost se tedy jen tak neohraje, a to i díky tomu, že jinak lineární zážitek naruší jedna otevřenější lokace, kde můžete více prozkoumávat. V tomto ohledu jsem si vzpomněl například na Uncharted 4.

A PLAGUE TALE REQUIEM

Jediný problém jsem měl až s přílišným využíváním tzv. setpieces. Momentů, které sice ovládáte, aby se neřeklo, ale jde většinou například jen o útěk před krysami, kde zkrátka držíte páčku směrem dopředu. Jistě, všechny tyto scény vypadají opravdu působivě, o tom žádná, ale po nějaké době se to přece jenom trochu ohraje. Requiem obecně hodně hraje na velkolepé cinematické momenty, takže jestli vám něco takového není po chuti, asi nebudete úplně nadšeni. Na druhou stranu vám to titul vynahradí spoustou skutečného obsahu v podobě samotných úrovní, kde je možnost i sejít z cesty a pohledat nějaké ty sběratelské předměty.

To vám autoři ještě ulehčili. Zatímco v jedničce jste mohli začít od znova pouze jednotlivé kapitoly, v Requiem se můžete vrhnout rovnou do konkrétní sekce dané kapitoly. A je to logické rozhodnutí, protože kapitoly jsou ten-

tokrát výrazně delší. Po dohrání se vám pak odemkne také režim New Game+, takže o zábavu máte rozhodně na nějakou dobu postaráno.

Na začátku jsem položil otázku, jestli je A Plague Tale: Requiem AAA zážitek. A má odpověď zní, že je, ale neobešlo se to bez kompromisů. Titul vypadá nádherně i se skvěle hraje, avšak hru vám čas od času zkazí menší technické nedostatky jako již zmíněná optimalizace, AI partáků, zvláštní škubání kamery, ale také nenavazující animace, přerušování rozhovoru či křičení postav v momentě, kdy je kolem nich plno nepřátel. Tohle jsou věci, které mají vývojáři blockbusterů jednoduše lépe vychytané.

Když to však vezmu celkově, vadí to vůbec? Ne. A Plague Tale: Requiem je jedinečný zážitek, který sice trpí na pár nedostatků technického rázu, ale jinak jde o skvělou jízdu od začátku do konce. Innocence položilo základy a vývojáři z Asobo Studio na nich dokázali v Requiem postavit něco ještě mnohem lepšího. Pokud vás tedy jed-

nička bavila, druhý díl vás rozhodně nezklame. Právě naopak, možná i v lecčem překvapí. A jestli zkrátka jen holdujete příběhovému hram, tohle temné putování si nechcete nechat ujít. Mohu vám zaručit, že jde o jeden z nejlepších titulů svého druhu za posledních několik let.

HODNOCENÍ

9/10

PLUSY:

- Nádherná grafika
- Emotivní příběh plný morálních témat
- Uvěřitelné dialogy a vývoj postav
- Výborné herecké výkony
- Temná atmosféra, podpořená geniálním soundtrackem
- Dobře zvolené tempo a dávkování nových mechanik

MÍNUSY:

- Špatná optimalizace
- Další malé technické nedostatky

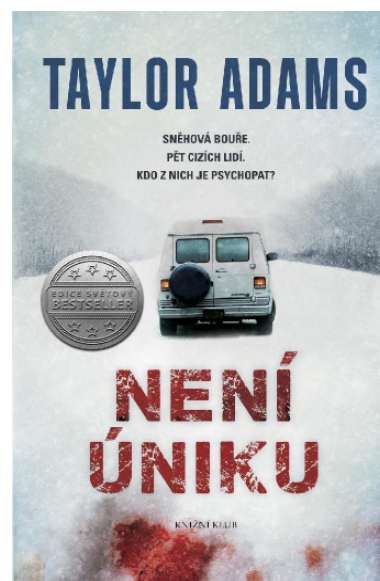
NENÍ ÚNIKU

O autorovi: Taylor Adams vyrůstal v malém městečku jménem Woodinville, které se nachází poblíž jedné z mála aktivních sopek státu Washington, Mount Rainier. Život v jejím stínu měl nejspíš i vliv na jeho zálibu v napětí ve stylu časované bomby. Toho využil i ve svém prvním pokusu o knihu, který se týkal právě erupce sopky. Tato kniha nikdy nevyšla a Adams následně vystudoval film a scenáristiku na Washingtonské univerzitě. S tím byla spojena i jeho spoluúčast na krátkém filmu *And I feel fine*, který získal několik ocenění. V současné době žije v Seattlu a pracuje v oblasti marketingu a reklamy. Napsal dohromady 5 knih. Jeho první román *Na dostřel* (v originále *Eyeshot*) vyšel v roce 2014. Jeho druhá knížka, *Our last night*, neměla až takový úspěch, a do češtiny přeložena nebyla, na rozdíl od jeho posledních dvou počinů, *Není úniku* (*No Exit*) a *Most sebevrahů* (*Hairpin Bridge*). Jeho pátá kniha by měla vyjít na jaře letošního roku.

K ději: Darby Thorneová studuje umění na univerzitě v Coloradu a vede poměrně samotářský život. Své Vánoce plánuje strávit na koleji, protože se svou rodinou už několik měsíců nepromluvila. Když jí však sestra náhle napíše, že její matce bylo zjištěno terminální stadium rakoviny slinivky, okamžitě vyrazí zpět do svého rodného města, aby se s matkou konečně udobřila. Na cestě přes Skalisté hory ji však zastihne sněhová bouře, na kterou její deset let starý automobil Honda, které říká *Modrásek*, rozhodně není vybaven. Je tak nucena zastavit na jednom z odpočívadel a přečkat tam noc.

Zde však není pouze ona, ale ještě čtyři další, jí neznámí lidé. Když se pak vydá hledat mobilní signál kousek od budovy, v jednom ze zaparkovaných vozů si všimne malé holčičky, která je uvnitř zamčená. Bez spojení a jakékoli možnosti se dostat pryč musí Darby přijít na to, kdo z jejích neznámých společníků je dívčíným únoscem, než bude příliš pozdě...

Můj názor: Já osobně thrillery, mezi které tato kniha rozhodně patří, moc nečtu, spíš bych řekla, že se jim i vyhýbám. Zrovna jsem ale neměla co číst, a tak jsem se rozhodla, že to aspoň zkusím. Musím říci, že nelituji. Kniha byla velmi dobře napsaná, se všemi svými nečekanými zvraty a osobitými postavami. Když jsem dočetla, ještě dlouho jsem se nemohla zbavit nepříjemného pocitu úzkosti, který se mi usídlil v hrudi. Což ovšem knize připisuji pouze k dobru.

Adventní jízdy a rozloučení s „Zrychlovači“

V prosinci 2022 jsme se mohli svést na adventních jízdách s Barborkou a také končily tramvaje T3 „Zrychlovač“ s odporovou výzbrojí

Adventní jízdy s Barborkou po Ostravě

O adventních nedělích 2022 jezdila tramvaj jménem Barborka na adventních jízdách, na kterých se mohl svést kdokoliv. Dospělý za cenu 30Kč a dítě 15Kč. Jezdila na trase Hlavní nádraží-Hranečnick a Hranečnick-Hlavní nádraží (takto neustále dokola od 10:00 do 17:00).

Barborka: Je asi naše nejznámější ostravská tramvaj, která minulý rok 2022 oslavila celých 100 let od zařazení do provozu v Ostravě.

Konec tramvají T3 s odporovou výzbrojí v Ostravě

Dne 30. 12. 2022 v Ostravě dojezdily na Ostravských kolejích tramvaje T3 s odporovou výzbrojí tzv. „Zrychlovače“ Ev. Č. (990+902) a (1006+999). Se soupravou 990+902, jsme se mohli svést v pravidelném provozu s cestujícími, ale se soupravou 1006+999 se mohli svést pouze zvaní.

Vůz 990 je zvláštní tím, že je to (byl) poslední cedulový zrychlovač a také zároveň poslední cedulový vůz v pravidelném provozu. Všechny ostatní vozy v pravidelném provozu mají moderní elektronické panely BUSE. V této tramvaji se dávaly cedule s konečnou zastávkou za čelní sklo.

Vozy 990+902 byly vypraveny na svůj poslední den na trasách linky 1 a 10. Linky byly vedeny takto:

- Hlavní nádraží-Dubina**
- Dubina-Hranečnick**
- Hranečnick-Dubina**
- Dubina-Hlavní nádraží**
- Hlavní nádraží-Dubina**
- Dubina-Hlavní nádraží**
- Hlavní nádraží-Vozovna Křivá (služebně)**

Studijní cesta do ŠTRASBURKU

Je již několik dní po našem návratu z výletu a já stále vstřebávám krásy tohoto města. Studijní cesty do Štrasburku se se mnou účastnilo dalších pět studentů maturitního ročníku: Jan Maršálek, Jáchym Řemelka, Kateřina Václavíková, Tomáš Vaněk, Petra Vavřinová, všichni jsme jeli pod dohledem paní profesorky Macečkové. Spojuje nás především zájem o společenskou vědu a současné dění či aktivita ve Studentském senátu. Tento projekt, který na naši školu zavítal poprvé, organizuje a zaštituje poslanec Evropského parlamentu Jiří Pospíšil. Před výjezdem se s námi chtěl setkat osobně, avšak byla by škoda si ho nechat jen pro sebe, proto měl velikou a velmi úspěšnou besedu s žáky třetích a čtvrtých ročníků, jejichž hlavním tématem byl vývoj a význam Evropské unie.

Nastal den výjezdu, tedy večer 12. 12. 2022. Po příjezdu do Prahy vlakem jsme nastoupili do autobusu, kde jsme potkali studenty z celé České republiky, jednalo se o náš hlavní dopravní prostředek do Francie. Musím tedy zmínit, že se část našeho pobytu odehrávala i v Německu, jelikož se zde nacházelo naše ubytování. Štrasburk je však město na hranici, takže nám doprava tolik času nevzala. Během prvního dne jsme se vydali objevovat krásy „hlavního města Vánoc.“ Na každém menším či větším náměstí se nacházely vánoční trhy, které nám přinesly sváteční atmosféru. Navštívili jsme katedrálu Notre Dame de Strasbourg, známou pro svou barevnou rozetu a také pro fakt, že se jednalo mezi lety 1625 – 1847 o nejvyšší budovu světa. Dále jsme prozkoumali město na vyhlídkové lodi, měli jsme šanci zhlédnout čtvrť La Petite France, jež je součástí světového dědictví UNESCO. V neposlední řadě přišlo objevování místní kuchyně, vyzkoušeli jsme alsaské speciality, např. tarte flambée, baeckeoffe nebo šneky s bylinkovým máslem.

Druhý den patřil z části vánoční vinařské vesničce Riquewihr, která na nás zapůsobila svou malebností a přívětivostí místních. Jediné, co nás zaskočilo, byly ledové chodníky, po městě jsme doslova klouzali a sledovali kolem sebe padat jednoho turistu za druhým.

Odpoledne se odehrávala hlavní část našeho zájezdu. Po krátké procházce kolem významných institucí Evropské unie, tedy Rady Evropy a Evropského soudu pro lidská práva, jsme došli až k Evropskému parlamentu. Program zde pro nás byl stěžejní, po krátkém ilustračním úvodu jsme byli svědky plenárního zasedání Evropského parlamentu, v řešení byla zrovna ochrana evropské demokracie vůči vnějším vlivům. Přišlo mi velmi zajímavé, že poslanci mohli mluvit před ostatními ve svém rodném jazyce, všichni přítomní měli totiž k dispozici sluchátka, ve kterých mohli slyšet živý překlad do všech jazyků Evropské unie, tedy i do svého rodného jazyka. Následovala debata s Jiřím Pospíšilem, tentokrát o fungování samotného Evropského parlamentu a jeho roli v rámci celé EU ve vztahu k ostatním institucím. Nakonec přišlo závěrečné shrnutí nabytých informací a byli jsme štědře obdarováni reklamními předměty frakce pana Pospíšila – Evropská lidová strana. Poslední den, tedy 15. 12. 2022 nás čekala pouze celodenní cesta domů

Zájezd byl pro nás velkou životní zkušeností a nezapomenutelným zážitkem. Měli jsme možnost strávit mnoho času s velmi významným politikem, dozvědět se více o ryze evropském městě Štrasburk a v neposlední řadě jsme navázali hodnotná přátelství. Za celou studentskou skupinu bych ráda poděkovala panu Pospíšilovi za tuto skvělou příležitost a paní profesorce Macečkové za výbornou organizaci školní akce.

„ KTERÝ Z NÁS JDE Z KOLA VEN “

Kapitola 3:

Louis Waters se na vlastní pěst pouští do vyšetřování

Charles Belduin, mladičkový student, který právě úspěšně ukončil studium na montrealské univerzitě v Kanadě, se se svým kamarádem Louisem Watersem vracel domů. Když dorazil domů, čekala je uvítací hostina v podání Charlesovy matky madame Belduinové. Vše se zdálo být normální a nikdo by neočekával nic, co by mohlo narušit rodinou pohodu. Jenže následující ráno je nalezeno mrtvé tělo Charlesovo. Rodina okamžitě volá policii a případu se ujímá poručík Burns. Louis, který se měl vracet domů, se musí neplánovaně zdržet a aby nějak čas využil, pouští se na vlastní pěst do vyšetřování.

Hodiny odbíjely poledne a na plotně se stále nevařilo. Louis umíral hlady, proto se rozhodl, že si pro dnešek zajde do místní restaurace. Oblékl si tedy tvídový kabát, a jelikož pršelo, vzal si i deštník. Louis měl k tomuto deštníku velmi silné pouto. Dostal ho od svého otce, krátce před tím, než tragicky zesnul při práci v dole. Za chvíli už vycházel do sychravého počasí.

Venku služebná Allyson Walterová sklízela prádlo, aby nenamoklo. Louisovi jí bylo líto. „Pomohu Vám,“ nabídl se, ale slečna Walterová ho odmítla. Louis se tedy měl k odchodu, když si všiml něčeho, co jej zarazilo. Pro zatím to ale nechal být. Vyšel tedy z pozemku Belduinových a směřoval po chodníku k návsi, kde se nacházela jediná restaurace.

U baru byl jeden hřmotný číšník, kterému mohlo být okolo čtyřiceti. Louis si objednal kávu, kuřecí vývar a skopové maso s rýží. Číšník tedy zmizel za dveřmi pro personál. Trvalo to asi dvacet minut, než se opět objevil.

V tu samou chvíli vešel do dveří restaurace někdo, koho Louis znal – inspektor Burns. Když si všiml Louise, zamířil k jeho stolu a přisedl si k němu. „Přeji vám příjemné odpoledne, inspektore,“ řekl Louis, zatímco před něj číšník podával polévku. „I vám pane Watersi,“ oplatil

mu pozdrav Burns: „Copak máte dnes v plánu?“ „Já se chystám zapojit do vyšetřování...“ začal Louis, ale Burns ho přerušil. „Prr, prr, prr, mladíku, nechte tuto práci na nás profesionálech. Akorát se nám budete plést do cesty, a co nejvíc nesnáším je, když mám tu čest amatéry, co si rádi hrají na detektivy. A nemluví ani o tom, že byste mohl přijít k úhoně.“ „S tím počítám, inspektore. Charles byl můj přítel a já neodjedu, i kdybych mohl, dokud nevypátrám jeho vraha,“ přednášel Louis. „Zahráváte si s ohněm,“ řekl vztekle Burns. Louis se jen ušklíbl a počal usrkávat polévku. „Myslím, že byste se mohli zaměřit na jednu prádelní šňůru na zahradě Belduinových,“ ozval se Louis po chvíli. „Proč na prádelní šňůru,“ nechápal Burns. „Když jsme včera večer s Charlesem věšeli prádlo, byli šňůry jinak uspořádané. Jsem si jistý, že na druhé šňůře zleva byste mohli objevit otisky vraha,“ řekl Louis a viděl, že triumfoval. „No, asi nebudete takový amatér,“ pravil po značné chvíli Burns.

Když Louis ve dvě hodiny přišel do domu Belduinových, radostně si pískal. Neřekli byste, že člověk, kterému zabili přítele, by mohl mít takhle dobrou náladu. Když vešel do domu, zamířil hned do koupelny, aby si trochu opláchl obličej. Byla tam Mary. Jakmile Louis otevřel, vylekaně poskočila a hned něco schovala za prádelník. Louis tomu nepřikládal váhu. „Je jen rozrušená z bratrovy smrti,“ říkal si, ale něco v Maryiném se mu nezamlouvalo.

Odpoledne trávil Louis vyslýcháním. Jako první hovořil s paní Belduinovou. „Paní Belduinová, určitě to pro vás musí být strašné, přijít o syna, který navíc zemřel tak předčasně,“ začal Louis. Madame Belduinová, která se se smrtí syna stále nedokázala smířit, přikývla. „Jak jste slyšela od inspektora Burnse, byl uškrčen. Víím, že to je na tom to nejstrašnější, že ten čin spáchal některý z nás. Já si velmi přeji, aby byl vrah dopaden, a chtěl bych se vás tedy na pár věcí zeptat,“ pokračoval Louis. Paní Belduinová se vysmrkala a řekla plačtivým hlasem: „Co byste chtěl vědět, pane Watersi?“ „Co jste dělala mezi jedenáctou a druhou hodinou?“ ptal se Louis. „Už jsem to říkala Burnsovi, spala jsem,“ odpověděla stroze paní Belduinová a její chování se změnilo. Louis měl chvílemi pocit, jako by si ani nepřála, aby byl vrah dopaden. „Já víím, ale nezaslechla jste něco podezřelého?“ vyptával se dál Waters. Hildegarda Belduinová razantně zavrtěla hlavou: „beru prášky na spaní, vzala jsem si je v deset a v půl jedenácté jsem spala jak špalek. V tu chvíli by mě ani rána z děla nevzbudila.“ Louis tedy nechal paní Belduinovou jít a zavolal si sourozence Jacka a Mary. Ti se za chvíli dostavili.

„Jak jistě oba vííte, byl váš bratr Charles Belduin zavražděn...“ začal Louis. „Promiňte mi, pane Watersi za přerušování, ale je pravda, že byl uškrčen prádelní šňůrou, nebo si to Burns vymyslel. Vííte, on je Burns liška podšitá. V okolí se šušká, že ve staré stodole vede hráčské doupě, ale nikdo mu to nikdy nedokázal. Být vámi, dám si na něj pozor, myslím, že by se nechal najmout jako vrah, anebo by za tučnou částku zatajil důkazy,“ řekla Mary. „Ať už je

Burns jakýkoli, tohle si rozhodně nevymyslel, ale děkuji za tip. Určitě si dám na Burnse pozor. Ale teď k vám. Předpokládám, že jste sourozenci Belduinovy," řekl Louis. Oba sourozenci se zasmáli. „Ano, jsem sedmnáctiletý Jack a tady tahle dívka je má osmnáctiletá sestra Mary," pronesl se smíchem Jack. „Nevypadáte, že by vás bratrova smrt zarmoutila," odvážil se Louis. „Že nás bratrova smrt nezasáhla. To se šeredně pletete. Ale už jsme to oželeli a navíc život jde dál. Každý se jednou dostane do spárů smrti," odpověděla mu Mary. „Asi máte pravdu, že není nejlepší utápět se v hořkosti a smutku, ale zpět k vyšetřování. Co jste dělali od jedenácti do druhé hodiny ranní?" ptal se Louis. „Já jsem se do čtvrt na dvanáct díval na jeden pořad v televizi," řekl Jack: „a pak jsem šel spát." „Já jsem byla od osmi večer do půlnoci se svým přítelem Augustem Woodem, bydlí tady přes ulici a máme se moc rádi," odpověděla Mary. Jack se při posledních slovech ušklíbl. Na Louise působili sourozenci rozdělaným dojmem, jako by se chvíli soustředili a chvíli zase ne. „Poslyšte vážení, věděli jste o tom, že měl Charles nějaké děvče?" zakřičel Louis, aby se sourozenci začali zase soustředit. „Jo, měl tam jakousi Marlene. Včera večer ji popisoval, jako moc krásnou plavovlasou Kanaďanku s očima hnědými jako čokoláda," odpověděl Jack a opět se rozchechtal. „Byl Charles včera v pořádku?" tázal se dál Jack. Už ho tito sourozenci začali unavovat. „Řekneme vám skutečnou pravdu, co jsme si o Charlesovi mysleli. Burnsovi jsme lhali, ale my už vám říkali, že mu nevěříme. Ne, Charles nebyl nikdy normální. Zdědil sice veškerou chytrost z nás tří. Jenže jak jsme zjistili i veškerou nudnost. Vždy nás jako mladší pořad sekýroval. Sice se choval vzorově, ale nutil nám, abychom se chovali stejně. Včera večer jsme se pohádali. Teď nás to mrzí, že to bylo to poslední, co jsme spolu zažili, ale zároveň už nám nikdo nebude kázat co dělat a co ne," odpověděla Mary. „Kvůli čeho jste se hádali?" chtěl vědět Louis. „Ale, zase se nás snažil poučovat," mávl rukou Jack. Louis už slyšel vše, co slyšet potřeboval, a tak oba sourozence popustil.

Po náročném výslechu sourozenců si musel Louis chvíli odpočinout. Nalil si v kuchyni trochu limonády, pak šel k sobě do pokoje a natáhl se na postel. Bylo to tak příjemné. Díval se z okna na poletující ptáky, na lidi, kteří se procházeli po ulici. Pak spatřil poslíčka s pizzou. „Tu si určitě pro sebe objednali Jack a Mary," zamumlal si Louis pro sebe.

Po chvíli toho nicnedělání se konečně zvedl a zavolal inspektoru Burnsovi. Když se po třetím vytáčení ozvalo: „Haló, tady inspektor Burns, oddělení vražd," spustil Louis: „Haló, tady Louis Waters. Inspektore, chtěl bych vědět, jestli už jste ráčili vyzvednout zde tu šňůru?" Ozvalo se dlouhé zaváhání, až pak se ozval Burns. „Ne, přiznal, ale slibuji, že ještě dnes tam přijedeme," pronesl inspektor a zavěsil. „Zatrolený inspektor, že by ti sourozenci měli o Burnsovi přeci jen pravdu?" řekl si Louis a v duchu uvažoval nad motivem inspektora Burnse.

Pokračování příště...

Václav Šindelář TB

Štěpánka Nyklová TB

Výlet do

BLUDOVA

V chladném únorovém měsíci se téměř nikomu nechce z peřin a dny by nejraději strávil zalezlý pod dekou. Přesto by byla škoda promarnit tolik času, který můžete využít třeba na cestování. Pro tento měsíc Vám doporučuji Bludov.

Vyjedete ze stanice Ostrava – Svinov (popř. Ostrava hl. n.) vlaky SC, EC, IC, popř. rychlíkem do stanice Olomouc hl. n. Zde přestoupíte na osobní vlak, kterým dojedete na stanici Bludov.

První zastávkou naší cesty se stane rozhledna Brusná, nacházející se na stejnojmenném kopci. Rozhledna je od stanice vzdálená zhruba kilometr. Vyhlídka má celkem 27 schodů, je přístupná celoročně a je z ní krásný výhled na okolní kopce.

Druhou zastávkou naší cesty je místní muzeum kočárků. To funguje od roku 2013 a momentálně se zde nachází 60 kočárků, přičemž nejstarší pochází z roku 1880. Mimo jiné zde pak můžete obdivovat porcelánové panenky. Muzeum je otevřeno celoročně o víkendu.

Zámek Bludov se tyčí nad městem založeným Bludem z Bludova už bezmála 500 let, nejprve v podobě tvrze, po bitvě na Bílé hoře pak v podobě barokního zámku. Dnes je objekt v majetku šlechtického rodu Žerotínů, kteří zde poskytují ubytovací služby. V hlavním sále se pak konají svatební ceremonie. Nechybí ani anglický park s 600 let starou lípou.

Máte-li s sebou děti, určitě je musíte vzít do vyhlášeného Pradědova dětského muzea. Jedná se o „muzeum“ plné hraček a stolních her. Nejzajímavější je asi hra Praděde, nezlob se, která zabírá celou jednu místnost. Nechybí také malé roubenky, v nichž si děti mohou hrát na lékaře, kuchaře, hostinské, či báby kořenářky. K muzeu patří i venkovní areál s vodou a prolézačkami s nejrůznějšími systémy „tajných chodeb.“ Muzeum je otevřeno celoročně ve středy, pátky a o víkendu.

Lidem se zdravotními potížemi, či milovníkům lázní doporučuji navštívit bludovské lázně. Ty byly založeny roku 1929 a léčí se zde nemoci pohybového ústrojí a obezita. Nechybí ani termální minerální pramen.

Doufám, že si výlet užijete a budete po něm plní zážitků. Neváhejte, odhodte ráno peřinu a jeďte!

ENOLA HOLMESOVÁ

Rozhodla Rozhodla jsem se, že budu psát o Enole Holmes, protože jsem veliký fanoušek celé této série. Také mě k tomu inspiroval film, který se na NETFLIXU objevil teprve nedávno. Enola Holmes 2. Já však nebudu psát o filmu, ale o knížce. Dílů je doopravdy hodně a nebudu psát o všech. Jen o tom prvním.

Enola Holmes, kdo to vlastně je?

Je to mladší sestra slavného detektiva, Sherlocka Holmese. Není to však jediný bratr, kterého má. Jejím dalším bratrem je Mycroft, Mycroft Holmes. Je to bratr, který má Enolu za nevychovanou, proto ji chce poslat na dívčí školu.

Enola se v den svých narozenin probudí a zjistí, že její matka zmizela. Neví, co se stalo, neví, jestli ji někdo unesl, nebo utekla. To přivolá její bratry. Geniálního Sherlocka a panovačného Mycrofta. Jak už jsem zmínila, oba ji chtějí poslat na dívčí školu, aby se naučila společenskému životu.

Enola, aby se vyhnula tomuto životu, tak se rozhodne utéct a hledat svou zmizelou matku. Ve stejné době se stane pohřešovaným Lord vikomt Tewksbury.

S Enolou se potkají a ona mu pomáhá utéct. V Londýně se rozdělí a každý si hledí svého. Enola hledá matku a Tewksbury

se snaží v Londýně zapadnout. Ještě chci zmínit, že Tewksburyho se snaží někdo zabít. Enole to nedá, a rozhodne se mu pomoci. Více už prozrazovat nebudu, napíšu nějaké zajímavosti a informace.

- Autorka napsala 7 knih v celé této sérii, v češtině však vyšly jenom první tři.

- V knihách Arthura Conana Doylea, který napsal samotného Sherlocka Holmese, se neobjevuje žádná zmínka o tom, že by měl mladší sestru. O Mycroftovi však ano.

- Ve Velké Británii tato kniha vyšla v roce 2007.

Knihu jsem si půjčila v knihovně, protože mám ráda příběhy Sherlocka Holmese. Viděla jsem tam knihu s názvem Enola Holmes, který mě zaujal. Zrovna jsem hledala nějakou detektivku, tak jsem si řekla proč to nevyzkoušet. Viděla jsem i filmy a všem je můžu moc doporučit. Pravdou je, že by kluky mohl odradit fakt, že hlavní hrdinkou je holka, ale myslím, že to rozhodně není pouze čtení pro dívky. Pokud však četba není vaším koníčkem, tak se koukněte na filmy. První díl je skoro úplně stejný jako kniha, ale ten druhý už ne.

PRVNÍ KRŮČKY K TANCI

Někdy v půlce prvního ročníku se v naší třídě z ničeho nic vyskytl muž s asi pěti mladými lidmi. Onen muž, Tomáš Ožana, nás zval do své taneční školy Bolero. Rozdal nám přihlášky, plakátky a s tím nejzářivějším úsměvem nám řekl, že se na nás nemůže dočkat.

Po zabouchnutí dveří se ve třídě vznesl šum vášnivého rozhovoru spolužáků. „Já bych i šla,“ ozvala se má spolusedící. Okamžitě se na ni přenesla pozornost tří párů očí. „A s kým chceš jako tančit? Podívej se na ty chlapy tady. Tu nevybereš ani když budeš chtít,“ zasmála se spolužačka. A tak bylo téma tanečních na určitý čas smeteno ze stolu.

Po pár měsících se po naší třídě rozneslo, že bychom se měli začít přihlašovat, ať na nás vůbec nějaká místa zbydou. A nastalo dilema. Buď jakožto žena půjdete sama nebo si nějakého mladého muže vyhlédnete a zamluvíte, než si ho někdo jiný ukradne.

Z představy, že budu v tanečním sále sedět celých deset lekcí na zadku a sledovat ostatní páry, jak se baví, mě polil ledový pot. Tak jsem se zvedla a jako jedna z prvních si šla „nabrknout“ chlapce.

No a vybírejte. Kluky ani neznáte, protože se s nimi moc nebavíte, máte strach, že pak budete partě jeho přátel pro smích, ale nemáte na výběr. Buď trapas (či případný gól a partner je váš) nebo deset lekcí s otačeninami na zadku od sezení.

Nejlepší volbou, na kterou si ani s odstupem času nemůžu stěžovat, se zdál být můj spolužák. Žádný namachrovaný blbeček, ale muzikant, takže se alespoň při tanci neztratí, a dokonce ještě nezabrán. Volba byla jasná.

A tak jsem se shodou čirých náhod ocitla před klubem Alfa, kde se měla má první lekce konat. Budu-li zcela upřímná, chtěla jsem utéct daleko pryč. Nebylo to jen nervozitou, kvůli které jsem měla knedlík v krku, ale také kvůli vzhledu budovy. Starší, posprejovaná, ale po vstupu dovnitř krásná.

A nyní k lekcí. Starter pack by měl obsahovat společenské oblečení, kvalitní parfém, dalekohled a při nejlepším ještě návod z YouTube. Pan Ožana, přezdíváný také pan Bolero, totiž velmi rád vysvětluje věci na pódiu, aby ho vidělo co nejvíce lidí. Ovšem průměrná viditelnost člověka se 160 cm je zhruba tak na hlavu pana Ožany. A dopředu se přes dav lidí dostat nejde.

S tolika lidmi jako v tanečních jsem nikdy v životě nemluvila. Ale nepředstavujte si žádné osobní rozhovory spíše jako otázky typu: „Vy víte, jak se to dělá?“ „A to se tančí jak?“ Ale když pochopíte styl učení v této taneční škole, začnete si lekce užívat. Taneční se změnil v zábavu a s narůstajícím číslem zvládnutých lekcí odpadá i křečovitost.

Půlkolonu si pamatuji už jen vzdáleně. Tančili jsme pár tanců, které jsem se za pět lekcí naučila, hráli různé hry a seznamovali rodiče. S tím byl lehčí problém, jelikož partnerův otec je zubař a z těch má otec můj panickou hrůzu. Ale sedli si do noty hlavně svým nadšeným vyhlížením konce akce.

Bod zlomu mé skvělé nálady přišel při učení se zvedačky v čardáši. Nádech, výdech a běh. Ovšem s tanečníkem jsme se převážili a skončili na zemi. Tak a jelita budou i bez sezení. V sálu hrobové ticho, všechny páry otočeny na nás a z balkonu se ozvalo uchechtnutí mé kamarádky. Ale co chcete dělat? Prostě vstanete a cvičíte dál.

A to se nám vyplatilo zejména na šluskoloně. V soutěži o krále a královnu valčíku jsme se dostali mezi finalisty, užili jsme si skvělý večer, nádherně tančili a teď plynule přecházím do pokračovacích tanečních.

ROZHOVOR S PANÍ PROFESORKOU KRČKOVOU

NA JAKÉ ŠKOLE JSTE UČILA, NEŽ JSTE PŘIŠLA NA MATIČNÍ?

Po studiu na PŘF UP v Olomouci jsem nastoupila na Katedru matematiky a deskriptivní geometrie na VŠB – TU Ostrava. V Olomouci jsem také dodělala doktorát v rámci aplikované matematiky v oboru statistika. Mým tajným snem byl Český statistický úřad, ale s jedním a později s druhým dítětem jsem ocenila výhody školy, větší časový prostor a pracoviště v blízkosti bydliště. Učila jsem moc ráda (matematiku, programování, numerické metody a statistiku), ale lákala mě i finanční matematika. Po 23 letech jsem opustila školství a zkusila to v bankovní sféře, poznala jsem spoustu zajímavých lidí a úplně jiný svět finančních poradců, abych asi po dvou letech zjistila, že učení je to, co chci v životě dělat. Naskytla se nabídka z vašeho gymnázia, a tak jsem tady.

SLYŠELA JSEM, ŽE JSTE TAKÉ STUDOVALA NA MATIČNÍM GYMNÁZIU. JAKÉ MÁTE NA TUTO ŠKOLU VZPOMÍNKY?

Určitě skvělé, učila mě plejáda úžasných lidí, kteří už na gymnáziu nepůsobí. Někteří z nich nejsou ani mezi námi. V polovině mého studia proběhla tzv. sametová revoluce a zrovna tady jsem zažila spoustu změn nejen v mém životě. V prostorách gymnázia se zprovoznil dvorek, do té doby pro studenty zavřený, na kterém probíhala spousta zajímavých akcí; vznikala školní bufet. Proběhly nezapomenutelné taneční, objevila jsem krásu divadla a v neposlední řadě jsme jezdili na chmelové brigády. A taková perlička na závěr: v prvních asi 14 dnech mého pedagogického působení ve mně vždy hrklo, když jsem šla po „učitelském schodišti“. Je to už více než 30 let, co jsem po něm měla zakázáno chodit, ale pocit, že dělám něco nepatřičného, zůstal.

JAK BYSTE SAMA SEBE POPSALA? JAKÝ TYP UČITELE JSTE?

Říkám, co si myslím a nemám ráda podvodníky a lenochy – ti mě spolehlivě rozčílí. Chci toho zvládnout co nejvíce a myslím si (možná mylně), že všichni chtějí všechno vědět a moc je to baví.

VY UČÍTE MATEMATIKU A INFORMATIKU. CO VÁS ZROVNA K TĚMTO PŘEDMĚTŮM DOVEDLO?

Jednoduchost, krása, logika, ...

HODNĚ MÝCH SPOLUŽÁKŮ ZAJÍMALO, JESTLI JSTE STUDOVALA, NEBO VÁS UČIL I NĚKDO ZE SOUČASNÝCH PEDAGOGŮ?

Setkala jsem se jen s paní Mgr. Pavlínkovou, která mě ale neučila. Nevím o tom, že bych studovala s někým ze současných pedagogů.

LÍBÍ SE VÁM ZATÍM TADY? JAKÝ JE TO POCIT, VRACET SE OPĚT NA TOTO MÍSTO PO NĚKOLIKA LETECH, AKORÁT UŽ V ROLI PROFESORKY?

Ano, líbí. Spousta věcí se změnila, studenti mají větší možnosti – nabídku mnoha cizích jazyků, cesty do zahraničí a také větší volnost, se kterou se já jako pedagog musím vypořádat. Nezapomenutelným zážitkem byly moje první třídní schůzky.

V HODINÁCH JSTE NÁM ŘÍKALA, ŽE MÁTE V PLÁNU NA DALŠÍ ROK UDĚLAT SVŮJ SEMINÁŘ? ČEHO SE MÁ TÝKAT?

Nazvala jsem ho Matematika na počítači, jedná se o představení vybraných matematických softwarů, které studentům pomohou se v matematice lépe zorientovat a hlouběji proniknout do dané problematiky.

OHLEDNUTÍ ZA ROZSVÍCENÍM VÁNOČNÍHO STROMEČKU MGO

Rozsvícení vánočního stromečku, je každoroční událost, která se koná první prosincový den ve vestibulu naší školy. Sejdou se studenti a profesori a dívají se na rozsvícení vánočního stromečku.

Jak to všechno začalo?

Prima A a prima B se sešly před rozsvícením a poslechly si krásný koncert naší spolužačky Magdalény Kovářové, která je vynikající hráčkou na klavír. Stáli jsme ve vestibulu školy, dívali se na naši spolužačku a nevěřičně poslouchali. Bylo to moc krásné. Poté do vestibulu postupně přicházeli další starší spolužáci a kantoři a společně jsme si pak poslechli vánoční písničku, kterou nám za doprovodu kapely našeho gymnázia pod vedením paní profesorky Borůvkové zaspívali naši spolužáci.

Po skončení hudebního programu byl pro nás všechny nachystaný výborný teplý punč a hrály vánoční písně a koledy. Slavnostní rozsvícení mohlo začít. Všichni netrpělivě očekávali příchod našeho pana ředitele, který se rozsvícení krásně nazdobeného stromečku ujal. Nastala chvíle napětí, všichni začali odpočítávat a stromeček se rozzářil. Následovalo radostné zatleskání. Poté jsme se rozešli zpátky do tříd naladěni vánoční atmosférou.

Když každé ráno přicházím do školy už z dálky vidím svítící stromeček v našem vestibulu. Pro mě osobně to bylo první rozsvícení stromečku v nové škole. Myslím si, že je to hezká tradice, která sblíží spolužáky a profesory a všechny naladí na Vánoce, na které se už moc těší.

Stužkovací večírek

Ke krásným povinností posledního ročníku střední školy patří příprava stužkovacího večírku. Že nevíte, o co se jedná? Buďte klidní, já to zjistila až během tohoto roku. Stužkovací večírek si organizují studenti sami, každá maturitní třída zvlášť. Většinou se odehrává v restauraci či podobném podniku a nesmí zde chybět fotokoutek. Pozvou se vyučující a společně se oslavuje přicházející maturitní období. Jméno této události dal zvyk, že na tomto večírku třídní profesor mečem pasuje studenty do maturantského stavu a zastupující třídní profesor předá stužku. Tu si třída personalizuje, je na ní totiž citát výstižný pro danou třídu. Po tomto ceremoniálu následuje obří hostina, studenti si často připravují zábavný program a rozbíjí se váza, jejíž střepy si maturanti vezmou pro štěstí. Jedná se o společenskou akci, při které můžete prohloubit své vztahy se spolužáky a pozvanými profesory.

Dobře, a jak tedy vypadal stužkovací večírek 4.A? Sešli jsme se 3. prosince v podvečerních hodinách v prostorách restaurace 2 promile (o které rádi říkáme, že předpovídá budoucnost) a začali celý prostor připravovat. To znamená přerovnávat stoly, nafukovat balóny pro fotokoutek, nastavovat projektor a zapojovat mikrofony. Musím velmi poděkovat pěti odvážným profesorům, kteří měli tu kuráž se dostavit, jmenovitě se jedná o paní profesorku Čejkovou, Fuxovou, Mintonovou, Bittovou a v neposlední řadě pana profesora Martináka. Doufám, že si ostatní profesori náležitě užili své rodinné oslavy, setkání ze základní školy, koncerty, šluskolony, výlety do hor,... :)

V sedm hodin jsme započali program slavnostním proslovem shrnujícím naše dosavadní studia a obsahujícím motivaci do následujícího půlroku. Následoval společný přípitek ze společné číše/vázy. Po hostině kluci nažhavili projektor a rozjeli nespoutanou zábavu, připravili si na večer dvě aktivity. První z nich byla jejich vlastní verze známého AZ kvízu, jenž upravili tak, aby obsahoval informace o nás nebo vtipná fakta z našich studií. Druhou aktivitou bylo poznávání fotek z našeho dětství, u toho jsme se nasmáli všichni. Následovalo roztříštění číše/vázy a volba vyvoleného střípku před restaurací. Zbytek večera se nesl v příjemné atmosféře, kterou podpořilo naše muzikantské trio dvou kytar a houslí. Nesmělo chybět focení v přenádherném fotokoutku.

Na závěr bych vám ráda vysvětlila, co stojí za nápisem na našich stužkách. Mezi silné protikandidáty patřilo „Polarizovatelnost vazby je vlastnost vazby být polarizována,“ „Boj s větrnými mlýny nelze vyhrát,“ či „Lepší pivo v žaludku než voda v plicích.“ Takových nadějných hlášek bylo spousta, proto bylo potřeba vybrat hrstku nejlepších a z ní stanovit vítěze. Jak nám Terka vypisovala všechny nápisy v jednotlivých zprávách na Teams, ukončila tuto aktivitu příspěvkem: „Tak to je všechno (tohle není hláška).“ A sami můžete vidět, co si pro sebe zvolila třída 4.A.

Dvůr, rekonstrukce a ...parkování

Jak jste si mohli určitě všimnout, rekonstruuje se školní dvůr. Určitě se na něj všichni těšíte, stejně jako já, ale s renovací přišly poměrně velké problémy našich kantorů s parkováním. Nyní zbylo pouze pár parkovacích míst, která ale pro náš učitelský sbor nestačí. Někteří učitelé nedojíždějí, tudíž v tom nevidí žádný problém, ale protože sama dojíždím poměrně z velké dálky, chápu, že problém může nastat, tedy pokud máte ještě třeba malé děti. Také je třeba si uvědomit, že ne každý má dobrý spoj a pro většinu profesorů, jak se ukázalo, je parkování u školy velmi žádaným benefitem.

1. Jak se těšíte na školní dvůr, budete mít využití pro venkovní učebnu?

A. Dragon: Nevím, jak bude venkovní učebna vypadat, ale předpokládám, že je projektována tak, aby se dala využít na venkovní vyučování.

L. Fismolová: Na školní dvůr se těším, už aby to bylo. Venkovní učebnu budu často využívat, ale je to dáno předmětem, který vyučuji (výtvarná výchova)

R. Gromnica: Tak nějak normálně. Těším se, až budu mít zase kde bez stresu parkovat. Učit venku třídy po 30 žácích nevidím moc reálně. Nedělali to ani kolegové, kteří učili mě.

M. Rašovská: Já se těším na nový školní dvůr, protože ten předtím nebyl vůbec hezký. Pro venkovní učebnu určitě využití mít budu, určitě se tam bude dobře učit biologie. Bude tam spousta pomůcek hned po ruce.

T. Adamus: Těším se určitě. Bezesporu bude prostor možné využít i při výuce. Bude se tam nejlépe učit v horkých letních dnech a třída se bude hodit hlavně pro výuku přírodních věd.

N. Manolcis: Samozřejmě se těším, asi jako každý na škole velmi moc. A za krásného počasí to bude pěkné zpestření hodiny zeměpisu.

2. Je pro vás důležité parkovací místo u zaměstnání?

A. Dragon: Parkování u školy beru jako velký benefit a je pro mě důležité. Podstatné je, aby měl člověk jistotu, že zaparkuje i pokud přijede do práce později a nemusel hledat parkovací místo někde v centru, což je časově velmi náročné.

L. Fismolová: Parkování je velmi důležitá věc, hlavně pro ty, kteří dojíždějí a nemají zrovna nejlepší spojení, co se týká městské hromadné dopravy.

R. Gromnica: Vzhledem k tomu, že nebydlím „za rohem“ a rozvážím děti, je to pro mě jednoznačně nejdůležitější benefit. Bez auta a parkování jsou to pro mě denně 2 hodiny ztraceného času.

M. Rašovská: Je to pro mě extrémně důležité, protože bydlím 30 kilometrů od školy, dojíždění není úplně nejlepší. Dceru vozím každé ráno jak do školky, tak i ze školky, takže to není jednoduché.

T. Adamus: Určitě, je to pro mě velice důležité.

N. Manolcis: Momentálně ano. Jelikož můj syn chodí na základní školu Matiční, tak máme společnou cestu a vozím ho každý den do i ze školy. Cestování MHD by bylo pro nás trošku časově obtížnější.

3. Jak řešíte současnou situaci s parkováním?

A. Dragon: Několik parkovacích míst je u jídelny, ale je jich málo. Na rozdíl od jiných kolegů mohu využít MHD, takže v současné době do práce autem nejezdím, abych nezabíral místo těm, pro které by dojíždění bez auta znamenalo větší komplikace.

L. Fismolová: Momentálně parkuji na parkovišti u jídelny.

R. Gromnica: Jezdím brzy. Ještě „skoro spící“ děti zavezu do školky krátce po jejím otevření, a abych zaparkoval, bývám u školy krátce po půl sedmé nehledě na rozvrh. Nedostatek místa pak vede třeba k tomu, že jsem občas zablokovaný a po 3 týdnech parkování u jídelny rozleštují šrámy na autě.

M. Rašovská: Nastaly problémy. Jezdíme čím dál tím dříve, protože parkoviště se rychle plní. Sice jsme pokaždé někde zaparkovali, ale dcera ráno brečí, že je ještě noc, že ještě nechce do školky, protože vyjíždíme velice brzy.

T. Adamus: Je to komplikované. Musím parkovat jinde, snažím se to ale co nejvíc omezit, jinak to prostě teď nejde. Je to pro mě velká časová ztráta a v tomto ohledu mě to asi nejvíce omezuje.

N. Manolcis: Jednoduše, parkuji všude možně, kde to jenom jde, hlavně ať je to co nejbliž ke škole. A zrovna včera jsem dostal pokutu za parkování.

4. Je něco, co by se vám líbilo na novém školním dvorku?

A. Dragon: To bych musel víc promyslet. Ale mám rád praktické věci, tak chovat prasata a slepice a pěstovat zeleninu by nebylo od věci. :D

L. Fismolová: Zatím asi nic, nechám se překvapit, jak dopadne celková proměna školního dvorku.

R Gromnica: To jsem probíral s oktávou B. Zvláště v teplých měsících by bylo fajn, kdyby v bufetu čepovali pivo a venku by byly fajn lavičky se slunečníky. Myšleno samozřejmě s nadsázkou. :)

M. Rašovská: Nejvíc se těším na relaxační zóny, protože během výuky bude fajn zajít na čerstvý vzduch a i v teplých letních dnech, to bude pro výuku příjemné.

T. Adamus: Nějaké konkrétní nápady nemám. Měl bych nejvíc radost z něčeho, co půjde využít k výuce.

N. Manolcis: Nic mě nenapadá, nechám to na profesionálech...

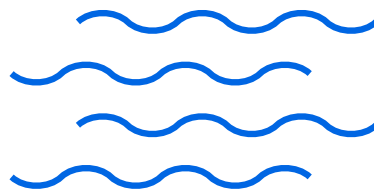
Děkuji všem „vyzpovídaným“ vyučujícím za jejich čas, který věnovali rozhovoru.

JAKUB VANĚK

ÚSPĚŠNÝ PLAVEC
Z TERCIE B

ODKDY SE PLAVÁNÍ VĚNUJEŠ?

V šesti letech mě rodiče přihlásili na plavání a o rok později jsem začal plavat závodně.

PROČ SES ROZHODL SE TOMU NADÁLE VĚNOVAT?

Bavilo mě to a baví mě to i teď. Taky abych překonal sám sebe a abych se seznámil s novými lidmi, kteří jsou teď mými kamarády.

KOLIK PŘÁTEL SIS UŽ TAK NAŠEL?

Našel jsem si celkem sedm přátel.

JAKÝ JE PROZATÍM TVŮJ NEJVĚTŠÍ ÚSPĚCH?

Za svůj největší úspěch považuju medaili na Světových hrách v Berlíně. Bylo tu kolem 150 závodníků a já skončil třetí.

POČÍTAL SIS NĚKDY MEDAILE? POKUD ANO, KOLIK SI JIŽ ZÍKAL?

Ano, počítal a mám jich určitě víc než sedmdesát.

JAK JSI ŘÍKAL BYL JSI V BERLÍNĚ. KDE NEJDÁL JSI S PLAVÁNÍM BYL?

Asi ve Finsku.

JAKÉ TO TAM BYLO? UŽIL SIS TO TAM?

Přes to, že tam bylo hodně horko, jsem si to tam užil. Sice jsem se tam neumístil, ale překonal jsem tam své osobní rekordy.

ZAŽIL SI TAM NĚCO ZAJÍMAVÉHO?

No, jeden závod odstartovali beze mě. Ale nakonec se vše vyřešilo a já si ho zaplaval později.

BEREŠ PLAVÁNÍ JAKO KONÍČEK?

Ano. Vlastně si u plavání odpočinu. Nechám odpočinout mysl a pracuji více tělem. Naopak u šachů nechávám odpočívat tělo a zapojuji mysl.

ZMÍNIL SES O ŠACHÁCH. STÍHÁŠ KROM TOHO I NĚCO JINÉHO?

Již zmíněné šachy, škola, rád luštím různé hlavolamy, dále počítačové hry, a hodně dalších věcí...

CHTĚL BY SES TOMU VĚNOVAT I V BUDOUCNU?

Určitě ano.

KAM AŽ BYS TO CHTĚL DOTÁHNOUT?

Jednou bych chtěl jet na Paraolympiádu. Je to můj „plavecký“ sen a doufám, že se mi splní.

ZOO

Finále soutěže mladých zoologů se uskutečnilo v sobotu 26. listopadu 2022 a vstup do zoo byl zdarma! Tento rok bylo téma soutěže: Primáti. Do zoo jsme dojeli sami a u recepcce na nás čekal pan profesor Rašovský. Když dorazili všichni členové týmu tak se ještě muselo čekat až dorazí členové z jiných týmů což, ale znamenalo že jsme neměli čas na to abychom si zoo prošli tudíž jsme si opakovaly primáty a odpovědi ze základního kola 1. i 2. kategorie, protože jsme věděli že to tam bude taky. Až jsme dorazili k výukovému pavilonu tak jsme dostali aspoň 5 minut abychom si udělali všechno co potřebujeme. Ještě před tím, než začali pokládat otázky zeptali se, jestli si ještě někdo potřebuje něco udělat. Jakmile bylo všechno konečně hotové začali pokládat otázky. Otázky byly různého typu například se odpovídalo ANO/NE, nebo jsme normálně psali na papír vždy mohl psát jen jeden člověk z pětičlenného týmu. U konce nám tam nosili preparáty a my jsme museli uhodnout co je to za primáta přinesli nám tam také lebku! Pouštěli nám také zvuky, co primáti vydávají a my jsme psali co to je za primáta. Byly tam i otázky na Zoo Ostrava na pavilony a na různé záchranné programy. Po každé otázce se zapsali body. Když soutěž skončila tak jsme buď měli papírek od rodičů, že můžeme jít sami domů nebo nás tam rodiče čekali, ale mohli jsme mít i papírek od rodičů že můžeme zůstat v zoo.

Děkuji panu profesorovi Rašovskému, že tam s námi šel.

Na mě po soutěži čekali rodiče a sourozenci, tak jsme šli na prohlídku skleníků. Prošli jsme čtyři různé skleníky a všechny byly velmi zajímavé, ale za mě byl nejzajímavější ten první, protože tam bylo nejvíce rostlin například různé druhy orchidejí, kaktusů a tak dále... V druhém skleníku bylo o něco méně rostlin než v prvním skleníku například banány. V třetím rostly například pomeranče. A čtvrtý byl fóliový skleník, který byl úplně poprvé zpřístupněn veřejnosti. Jsou v něm převážně bonsaje a také palmy a různé citrusy.

D D DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

Dne 13. 12. skončilo vyučování podle plánu, avšak ne všichni žáci a učitelé se odebrali do svých vytoužených domovů. Hned po posledním zvonění se totiž většina školy rozeběhla po učebnách a volných třídách, aby mohli přichystat překvapení pro natěšené rodiče a trochu nervózní uchazeče, ať už z pátých nebo devátých tříd. Všechna stanoviště, která jsem si během provázení prošla a prohlédla, byla zajímavá a rozhodně dokazovala, že na naší škole se mají uchazeči na co těšit.

Celá akce začala v 15:00 a již od této hodiny se u vstupu scházely davy lidí, které se následně, za pomoci dobrovolníků průvodců rozešli po škole. Jako první je mohla zaujmout učebna německého jazyka, kterou měla na starost paní profesorka Szturcová. O pár schodů výš, ve třídách prim, se nám představily zbývající jazyky, a to španělština a francouzština.

Zbytek prvního patra si rozebraly kroužky, kterým se věnuje nemalá část našich žáků. V třídě tercie B se zabydlel zdravotnický kroužek, dále tu byla studentská firma a debatní klub. V přehlednutelné místnosti jste si mohli zábavnou formou prozkoušet slovíčka ze světového jazyka angličtiny. Hned vedle v učebně biologie se pod sklíčkem mikroskopů skrývaly preparáty a ve vedlejší posluchárně vás mohl zaujmout dechberoucí výklad profesora Vondráčka o pakobyklách. Zde vás naši profesori mohli zasvětit do divů biologie.

V druhém patře se za dveřmi vedoucími ke kabinetům profesorů fyziky a matematiky nešťěstí neschovávaly žádné složité příklady, ale jen zábava spojená s ponaučením. Tady jste si mohli lámat hlavu nad všelijakými hlavolamy a logickými hrami, které vás mohly klidně i na půl hodiny připoutat k židli. Do posluchárny vás mohlo nalákat šero, které v místnosti panovalo. Profesor Martinák se zde musel poprat s nelehkým úkolem, a to nalákat uchazeče do tajů fyziky a musím uznat, že se mu to opravdu povedlo.

Ve třetím patře se mezitím programovali roboti a vytvářely exploze. Všichni milovníci počítačů a techniky ihned zabruslili do učebny VT3, kde je čekalo hned několik stanišť, u kterých si mohli vyzkoušet programování. Ve vedlejší místnosti se mezitím děly nevídané věci. Podpalovali se zde nebozí návštěvníci, kteří nevědí, do čeho kráčí, přistoupili k profesorce Rašovské, jež se zapalovačem v ruce kroužila po celé laboratoři a kontrolovala všechny žáky i příchozí, aby úplnou náhodou nepodpálili školu. Dále jsme se zde na chvíli mohli stát obětí sériového vraha, který řádl na stanovišti číslo 1 s nožem namočeným do neznámé kapaliny v jedné ruce a s druhou rukou položenou na ruce vystrašeného návštěvníka, který v tu chvíli nevěděl, kam utéct. O kousek dál kouzelník zapaloval kapesník, kterého však plamenem nikdy neubude a ještě dál, až úplně vzadu, jsme se mohli dozvědět, jak je kyselina sírová nebezpečná, a to nejen pro člověka, ale taky pro párek nebo rohlík. Krátce řešeno jsme se pouhým překročením prahu dostali do říše divů.

Samozřejmě nemohu zapomenout na předměty, jako jsou hudební a výtvarná výchova nebo dějepis. S těmito předměty jsme se samozřejmě na Dnu otevřených dveří také mohli setkat a myslím, že i tato stanoviště okouzila naše návštěvníky víc než dost.

Dle mého názoru se den otevřených dveří povedl a věřím, po návštěvě u nás uchazeči pochopili, že se jim tady nebudou trhat hlavy, ale právě naopak, že jen tady se mohou hodně věcí naučit a hodně věcí zažít.

AUTORSKÉ ČTENÍ

Dne 9. 12. 2022 oktávu B poctila svou návštěvou paní spisovatelka a učitelka češtiny Veronika Valíková.

Představila nám svou novou knihu jménem Češtinářky. Přečetla nám několik zajímavých kapitol a čtení proložila diskusními okénky. Kniha je psaná přímo pro nás, studenty gymnázia. Děj se odehrává z pohledu studentů a třech učitelek češtiny. V každé kapitole se žáci zabývají buďto náměty ze života autorů, kteří jsou v naší povinné četbě, nebo problémy ve studijním životě. Zaujaly mě jednotlivé rozhovory mezi žáky a učiteli, protože byly opravdu věrohodné. Myslím si, že kniha je vhodná pro všechny studenty, obzvláště pro maturitní ročníky. Druhá část se skládala z diskuse. Paní autorka se nás ptala na naše názory na maturitu, ale i přes naši nejistotu z nového maturitního systému nás ujistila, že se nemáme čeho bát.

Veroniky
Valíkové

EMKO

Šéfredaktoři

Valentýna Kovšanová, 4.A
Mgr. Rostislav Gromnica, Ph.D.

Žurnalisté

Jan Urbančík, OKTB
Adam Školoudík, OKTB
Prokop Konicar, SPTA
Anna Přečková, 2.A
Anna Kološová, 1.A
Klára Strejčková, KVA
Ema Dančíková, KVA
Václav Šindelář, TB
Štěpánka Nyklová, TB
Olivie Martináková, PB
Anna Walderová, PB
Dora Kaletová, PB
Oliver Turecký, PB

Grafici

Jakub Hon, SPTA
Karolína Brožinová, 2.A
Aryna Ždanova, 1.A
Oliver Turecký, PB